

‘Dus, jullie gaan scheiden, waar is de belofte gebleven?’ Kwaad stond ik op en ik ging naar mijn kamer. ‘Ik haat jullie!’ schreeuwde ik nog toen ik mijn deur dichtgooide.

Ze hadden beloofd om voor altijd bij elkaar te blijven en ze verbraken die belofte!

Mijn moeder kwam na vijf minuten naar boven. Ik luisterde niet naar wat ze te zeggen had.

Ik ving heel vaag op dat het ging over “dat de liefde soms klaar is”.

Ik wilde dit niet!

Ik wilde niet dat ze uit elkaar gingen!

Ik wilde een heel gezin!

Ik bleef de gehele dag op mijn kamer.

De volgende dag ging mijn vader het huis al uit. Waar hij heen ging, wist hij niet. Hij vertrok met een paar spullen en ging op straat leven.

Ik snapte niet dat je zo lang van iemand kon houden en dat je hem dan vervolgens gewoon op straat zette. Kon ik dat maar begrijpen, maar op dat moment was het niet te begrijpen. Misschien kwam dat ook wel door het feit dat het om mijn lieve vader ging.

Mijn vader was mijn maatje, mijn beste vriend. Een vriend die mij in de steek liet. Een moment dat ik de rest van mijn leven bij mij moest dragen, en net toen ik dacht dat we de zwaarste klap al te verduren hadden gehad, vertelde mijn moeder dat we moesten verhuizen. Mijn moeder kon het huis niet meer betalen.

Mijn ouders hadden voor de scheiding samen een bloemenzaak. Een zaak die niet op de beste plek zat, met als gevolg dat ze al gauw verlies draaiden. De concurrentie was ook te groot, waardoor de zaak failliet ging. Hierdoor kon mijn moeder de vaste lasten niet meer betalen en moest mijn moeder het huis verkopen, wat betekende dat we gingen verhuizen. Weg van de plek waar mijn vrienden woonden.

We waren in het dorp komen wonen toen ik nog net niet één jaar was. Een heel klein dorpje in Zeeland. Hoek, een dorpje net naast Terneuzen. Hoek, de plek waar ik zeven jaar lang heb gewoond.

Verhuizen naar Zaamslag

De dagen vlogen voorbij en het moment brak aan; we gingen verhuizen. We zouden vertrekken naar een ander klein dorpje, genaamd Zaamslag.

‘Pak je spullen nu in!’ riep mijn moeder terwijl ik dagdromend in mijn kamer stond. Voor mij lag een lege koffer. Ik moest al mijn spullen inpakken.

De volgende dag zouden we vroeg in de ochtend gaan vertrekken. Het was mijn laatste dag in het dorp, het dorp waar al mijn vrienden woonden en waar ik jarenlang met plezier had gewoond.

‘Mam, ik ga nog even met vrienden naar buiten!’ riep ik terwijl ik de trap al af stormde en mijn schoenen uit het schoenenrek pakte.

‘Heb je je koffer al gepakt?’ riep mijn moeder nog van boven.

‘Nee, maar ik heb vanavond ook nog tijd en anders sta ik morgen wel wat eerder op!’ riep ik terug naar boven.

Ik hoorde mijn moeder zuchten, maar voordat ze nog iets kon zeggen deed ik de voordeur achter mij dicht.

Dit zou het laatste moment met mijn vrienden zijn. Dat wilde ik niet missen doordat ik mijn koffer nog in moest pakken.

Ik wilde überhaupt niet verhuizen. Ik wilde gewoon in het dorp blijven wonen. Het was de plek waar ik mij echt thuis voelde.

Ik bracht de hele middag door met mijn vrienden. We deden nog één keer van alles, van voetballen tot aan vader en moedertje. Aan het einde van de dag zei ik mijn vrienden voor de laatste keer gedag. Ik gaf mijn beste vriendin een knuffel en ik vertrok langzaam richting huis.

Terwijl ik naar huis liep, keek ik nog eens goed om mij heen. Er kwamen allemaal leuke herinneringen in mij naar boven. Ik besloot om met een omweg naar huis te gaan, zodat ik nog één keer door het dorp kon lopen.

Ik liep langs mijn toenmalige basisschool. De plek waar ik veel mooie momenten heb meegemaakt. Ik beschouwde mijn vrienden op school als familie. Een plek waar ik nog vele jaren op terug zou kijken en zou denken aan al dat moois.

De straatlantaarns gingen aan en dat betekende dat ik moest opschieten. De regel bij ons thuis was dat als de lantarenpalen aangingen je naar huis

moest komen. In de winter gingen de straatlantaarns soms al vroeg aan, waardoor ik niet lang de tijd had om alles en iedereen gedag te zeggen.

Ik keek nog een keer met een grote glimlach achterom en ik dacht: ik ga het hier missen. Nadat ik mezelf weer omgedraaid had, trok ik een snelle sprint naar huis. Het scheelde dat het dorp niet zo groot was, waardoor ik binnen no time thuis was.

Ik stond voor de deur en belde voor de laatste keer aan. Mijn moeder deed al vrij snel de deur open en ik stapte met lichte tegenzin naar binnen.

‘Je bent wel laat hè,’ zei mijn moeder met een zogenaamd boze stem.

Mijn moeder kon nooit lang boos op mij blijven. Als ze wel boos op mij was, was het gewoon zo grappig hoe ze boos probeerde te zijn dat ik vaak genoeg in de lach schoot, waarna we samen beiden de slappe lach kregen.

‘Ja, sorry, was de tijd vergeten, waardoor ik nog ver van huis was toen de lantarenpalen aangingen,’ zei ik terwijl ik mijn schoenen uitschopte.

Toen ik de woonkamer binnenkwam, zat mijn broer al te wachten aan de eettafel. Ik zei hem gedag en ging op mijn stoel zitten.

‘Moeten we niet eerst onze handen wassen?’ vroeg mijn moeder. Zuchtend stond ik op en ik vertrok naar de keuken. Na het buitenspelen zat ik altijd helemaal onder de modder, maar ik vergat als ik thuiskwam altijd mijn handen te wassen.

Ik ging weer aan tafel zitten en mijn moeder schepte mijn bord vol met eten.

‘Ja, ho maar, zoveel doperwten hoeft ik nou ook weer niet,’ zei ik met een klein beetje irritatie. Mijn moeder begreep de boodschap en begon op te scheppen voor mijn broer. Ik sprong opnieuw van tafel en liep naar de keuken om de mayonaise te pakken. Al sinds ik klein kind was doe ik eigenlijk overal saus overheen. Zo ook over mijn doperwten.

Ik zag mijn moeder al met een afkeurende blik naar mijn bord kijken. Ze wist alleen zelf ook wel dat het geen zin had om met mij in discussie te gaan. Zolang ik mijn bord leegat, vond zij het eigenlijk wel best.

Iedereen was al klaar met eten, maar ik was net als altijd nog bezig. Ik probeerde de doperwten in mijn mond te doen, maar voordat ze mijn mond bereikten lagen ze alweer op mijn bord of op de grond.

Ik begon langzaam geïrriteerd te raken. Iets wat mijn moeder ook merkte, dus stond ze op om een lepel voor mij te pakken. Toen ik eenmaal begon te